

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové, a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. B. P.,**
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 8, Brno,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2017, č. j. MV-15370-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-676-18/ZR-2016. Tímto rozhodnutím ministerstvo zrušilo platnost žalobcova povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce předně namítl, že správní řízení nebylo řádně zahájeno, neboť předmět řízení nebyl jednoznačně vymezen, protože ministerstvo pouze odkázalo na § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který však obsahuje tři alternativní skutkové podstaty, pro něž správní orgán může platnost povolení k trvalému pobytu zrušit. V důsledku této vady nemohl žalobce uplatnit řádně svá procesní práva. V této souvislosti žalobce namítl i porušení zásady materiální rovnosti účastníků řízení, protože žalovaná ve svých dřívějších rozhodnutích, vedených pod č. j. MV- 9474- 4/SO- 2016, MV- 9505- 4/SO- 2016, MV-99501-4/SO-2016 zastávala k této problematice opačné stanovisko než v předmětném rozhodnutí.
3. Dále uvedl, že osvědčení, které žalovaná označuje jako nepravé, není padělané ani pozměněné. Vyjádření ředitele jazykové školy Ing. J. K. o tom, že žalobce zkoušku úspěšně neabsolvoval, považuje žalobce za překvapivé a nepravdivé. Není zřejmé, proč žalovaná hodnotila informaci zaslanou ředitelem školy jako důvěryhodnější než veřejnou listinu vydanou tou stejnou osobou. Absence úvah při hodnocení důkazních prostředků zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány se nezabývaly ani otázkou, jak měla správně příslušná jazyková zkouška probíhat a jakým obecně závazným pravidlům pro úspěšné složení zkoušky neměl žalobce vyhovět, proto i v tomto bodě spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i v tom, že tvrzení o nedostatku dobré víry na straně žalobce je pouhou spekulací, která nemá podklad ve správním spise.
4. Napadené rozhodnutí je navíc nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost, neboť žalovaná na jednu stranu deklarovala, že ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je nezbytně třeba podvodné jednání žalobce a současně v témže rozhodnutí uvádí, že se žalobce podvodného jednání nedopustil. Žalobce k tomu doplnil, že jeho jednání neobsahuje žádný podvodný prvek, což považoval za důležité z hlediska výkladu § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který je transpozicí čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“), která upravuje právo členských států zrušit platnost povolení k trvalému pobytu. Směrnice 2003/109/ES vyžaduje, aby bylo prokázáno podvodné jednání cizince, k čemuž však v žalobcově případě nedošlo. Obsahuje přitom pravidlo, že vnitrostátní úprava nemůže být pro cizince méně výhodná. Z § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále vyplývá, že se musí jednat o údaje podstatné pro posouzení žádosti. Nezbytnost a tedy podstatnost zkoušky z českého jazyka pro posouzení žádosti o povolení k trvalému pobytu však nemá oporu v žádném ustanovení transponované směrnice 2003/109/ES.
5. Žalobce dále namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu. V řízení nebylo vyvráceno, že žalobce předložil originál, nikoli falzifikát osvědčení o znalosti českého jazyka. Jestliže žalobce předložil osvědčení o složení jazykové zkoušky, jiné důkazy mít nemůže, a proto se na jejich absenci nemůže žalovaná odvolávat tím spíše, že se jedná o řízení zahajované z moci úřední a správní řád ukládá správním orgánům povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Je nepřípustné, aby žalovaná takovou povinnost přenášela na žalobce, neboť tím jedná v rozporu se zákonem.

6. Žalobce rovněž namítal nezákonnost při posuzování přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Ministerstvo k této otázce pouze uvedlo, že rozhodnutím nedojde k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) a že nelze dávat na roveň rozhodnutí o trestu vyhoštění s rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť tímto je pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Žalobce s tímto názorem nesouhlasí, neboť s ohledem na stanovenou lhůtu k vycestování jsou důsledky pro žalobce stejné jako v případě správního vyhoštění. Povinností vycestovat proto dojde k enormnímu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, protože pobývá na území České republiky několik let a je zde ekonomicky i sociálně zcela asimilován.
7. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Má za to, že přezkoumatelným způsobem vypořádala všechny odvolací námitky žalobce, přičemž žaloba v tomto směru nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce vyslovil souhlas s tímto postupem výslovně, žalovaný udělil souhlas *implicitě*.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015, č. j. OAM-11158-10/TP-2015, vydáno povolení k trvalému pobytu (rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 8. 2015). Trvalý pobyt mu by povolen po necelých osmi letech nepřetržitého pobytu na území České republiky, během nichž mu bylo opakovaně vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoby samostatně výdělečně činné.
11. Žalobce k žádosti o povolení k trvalému pobytu přiložil osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podle něhož zkoušku vykonal 4. 3. 2015 (evidenční číslo dokladu X) na S. p. š. s. a J. š. s právem státní jazykové zkoušky K. X, H. X (dále jen „jazyková škola“).
12. Jazyková škola dne 16. 11. 2015 sdělila ministerstvu, že žalobce konal na této škole zkoušku znalosti českého jazyka dne 4. 3. 2015. Zkoušku ale nesložil a nebylo mu vystaveno osvědčení. Při registraci byl zapsán pod kódem X, místem narození X, místem pobytu C., číslo cestovního dokladu X. Šlo o opakovaný pokus. Žalobce v sekci čtení s porozuměním dosáhl 0 bodů, v sekci poslechu s porozuměním dosáhl 3 body a v sekci

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

psaní 13 bodů (minimální požadovaný počet bodů potřebných pro úspěšné absolvování zkoušky činil v každé z těchto tří sekcí 12 bodů). Ústní zkoušku nekonal.

13. Ministerstvo přípisem ze dne 23. 3. 2016 oznámilo žalobci zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
14. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil v podání ze dne 9. 5. 2016. Žádal, aby bylo řízení zastaveno, neboť podklady neobsahují hodnověrný důkaz o tom, že pro získání povolení k trvalému pobytu předložil padělané nebo pozměněné náležitosti nebo náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Uvedl, že je přesvědčen, že zkoušku z českého jazyka řádně vykonal dne 4. 3. 2015 v jazykové škole. Za účelem prokázání pravosti osvědčení o vykonání jazykové zkoušky a podpisu oprávněné osoby navrhl provést znalecké posudky z příslušných oborů. Doplnujícím vyjádřením ze dne 16. 5. 2016 žalobce zopakoval svoje stanovisko o řádném vykonání jazykové zkoušky a uvedl, že případné zrušení pobytového oprávnění by pro něho znamenalo nenahraditelnou újmu v důsledku ztížení možnosti pobývat v České republice.
15. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, č. j. OAM-676-9/ZR-2016, zrušilo žalobci podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platnost povolení k trvalému pobytu a stanovilo mu k vycestování lhůtu 30 dnů. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním ze dne 22. 8. 2016, v němž mimo jiné uvedl, že správní orgán je povinen ověřit tvrzení školy, že žalobce nevykonal jazykovou zkoušku úspěšně. Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 10. 2016, č. j. MV-118461-4/SO-2016, zrušila naposledy uvedené rozhodnutí z důvodu, že se ministerstvo nedostatečně vypořádalo s rozporem mezi žalobcem doloženou veřejnou listinou osvědčující úspěšné složení jazykové zkoušky a sdělením jazykové školy o žalobcově neúspěšném absolvování této zkoušky.
16. Ministerstvo doplnilo spisový materiál o dokumentaci ke zkoušce, kterou předložila jazyková škola k jeho žádosti, a to evidenční list žalobce, potvrzení o zkoušce a odpovědní listy. Dle evidenčního listu byl žalobce jako uchazeč o složení zkoušky v termínu 4. 3. 2015 s přiděleným kódem X, číslo cestovního dokladu X, zkoušce přítomen. Dle potvrzení o zkoušce konané 4. 3. 2015 se žalobce (kód uchazeče X) zúčastnil pouze písemné části, ve které však neuspěl, neboť v sekci čtení s porozuměním dosáhl 0 bodů z 20, v sekci poslech s porozuměním 3 body z 20 a v sekci psaní 13 bodů z 20 možných, přičemž pro úspěšné absolvování písemné části zkoušky bylo třeba v každé z těchto sekcí dosáhnout nejméně 60%, tedy 12 bodů, aby mohl pokračovat v ústní části zkoušky. V potvrzení jsou uvedena jména hodnotitelů, k nimž jsou u písemné části připojeny podpisy. Počty bodů odpovídají bodovému hodnocení v odpovědních listech k částem písemné části zkoušky (poslech s porozuměním, čtení s porozuměním, psaní) konané 4. 3. 2015 opatřených podpisy hodnotitelů, na odpovědních listech je uveden kód X.
17. Žalobce byl dne 19. 12. 2016 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Ačkoliv do protokolu uvedl, že se vyjádří ve lhůtě 10 dnů, v této lhůtě a ani později do vydání prvostupňového rozhodnutí tak neučinil. Dne 12. 1. 2017 ministerstvo opětovně zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí odůvodnilo tím, že žalobce k žádosti o trvalý pobyt doložil osvědčení o znalosti českého jazyka, evidenční číslo X, které měla vydat jazyková škola a v němž je uvedeno, že vykonal jazykovou zkoušku dne 4. 3. 2015. Osvědčení je jednou z povinných náležitostí žádosti podle § 68 a násl. zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

cizinců. Ze sdělení jazykové školy, které ministerstvo obdrželo 16. 11. 2015, vyplývá, že žalobce se zkoušky v uvedeném termínu zúčastnil, ale zkoušku úspěšně nevykonal a osvědčení mu nebylo vystaveno. Žalobce v jednotlivých sekcích písemné části zkoušky obdržel pouze 0, 3 a 13 bodů, přičemž úspěšné složení zkoušky předpokládalo dosažení minimálně 12 bodů v každé z těchto sekcí. Žalobce tedy zkoušku v části psaní nesplnil, a neabsolvoval tak ústní část zkoušky. Rovněž další materiály (evidenční list uchazeče, odpovědní listy a protokol o výsledku zkoušky) zaslané ministerstvu jazykovou školou potvrzují, že se žalobce zkoušky uvedeného dne zúčastnil, avšak splnil požadavky pouze v sekci psaní písemné části zkoušky, naopak v sekcích čtení a poslech s porozuměním nikoliv, a nebyl tak připuštěn k ústní části zkoušky. Totožnost žalobce byla ověřena cestovním dokladem, jehož číslo má žalobce uvedeno v Cizineckém informačním systému. Ministerstvo tak dospělo k závěru, že žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu byla kladně vyřízena i proto, že předložil osvědčení o úspěšném složení zkoušky, které neodpovídalo skutečnosti, neboť jazykovou zkoušku nesložil. Podle ministerstva tak byla naplněna podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žádost byla kladně vyřízena na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Ministerstvo považovalo za podstatné pro rozhodnutí, že žalobci byl povolen pobyt na základě obsahově nesprávného dokladu. Uvedlo, že nemá v řízení podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost se zabývat přiměřeností vydaného rozhodnutí. K tomu odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, a doplnilo, že zrušením povolení k trvalému pobytu nedojde ani k porušení Úmluvy, protože nelze klást na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť soudní vyhoštění zakazuje pobyt cizince na území České republiky a zároveň mu stanovuje i lhůtu, po kterou zde nesmí pobývat, kdežto předmětné správní rozhodnutí mu pouze odnímá nejvyšší pobytové oprávnění, které cizinec může získat. Podle ministerstva není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec, který získal povolení k pobytu na základě dokladů neodpovídajících skutečnosti.

18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 19. 1. 2017, v němž uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
19. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrdila. Na základě sdělení jazykové školy, evidenčního listu a potvrzení o zkoušce, k nimž se v napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřila, se ztotožnila se závěrem ministerstva, že žalobce jazykovou zkoušku úspěšně nesložil, a neměl tedy disponovat osvědčením. Věrohodnost písemností podle žalované potvrzují i předložené odpovědní listy z jednotlivých částí zkoušky, z nichž je zřejmé, že žalobce neuspěl v sekci poslech s porozuměním, kde dosáhl jen 3 body, a v sekci čtení s porozuměním, kde dokonce nezískal bod žádný. Vyhodnocení jednotlivých částí písemné zkoušky je stvrzeno podpisy hodnotících členů zkušební komise a odpovídá tomu, co je uvedeno v potvrzení o zkoušce. Jazykovou školou předložené písemnosti, které jsou evidenčními materiály podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o zkouškách“), poskytují přesvědčivý obraz o průběhu a výsledku zkoušky konané žalobcem 4. 3. 2016. Žalobce nepředložil důkazy, které by potvrdily, že úspěšně složil všechny části písemné zkoušky i ústní zkoušku a že by zkušební komise shledala, že má požadované jazykové schopnosti. Ztotožnila se

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

s ministerstvem i v tom, že žalobce předložil osvědčení, jež obsahovalo údaje podstatné pro posouzení žádosti, které neodpovídaly skutečnosti, neboť v rozporu se skutečností potvrzovalo úspěšné složení zkoušky dne 4. 3. 2015. Bez předložení osvědčení by žalobce nesplnil podmínku stanovenou § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

Posouzení žalobních bodů

20. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
21. Soud se nejprve zabýval žalobními body, jimiž žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ani jednu z těchto námitek soud neshledal důvodnou. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí.“ (srov. též např. rozsudek ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21).
22. Žalovaná v reakci na odvolací námítka směřující proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu podrobně vyložila, proč shodně jako ministerstvo považovala skutkový stav na základě listin obsažených ve správním spise (sdělení jazykové školy a jazykovou školou předložených listin o průběhu a výsledku zkoušky) za dostatečně zjištěný bez důvodných pochybností. V kontextu takto zjištěného skutkového stavu hodnotila žalovaná obecné tvrzení žalobce o složení zkoušky jako nepřesvědčivé a dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci v souladu s požadavky § 3 správního řádu. V tomto ohledu není hodnocení podkladů shromážděných v průběhu správního řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné.
23. Soud se v projednávané věci ztotožňuje s žalovanou v tom, že skutkový stav byl na základě sdělení jazykové školy a dokumentace vedené jazykovou školou k předmětné zkoušce založené ve správním spise dostatečně zjištěn. Ze správního spisu je zjevné, že se žalobce dostavil 4. 3. 2015 k vykonání jazykové zkoušky (jeho totožnost byla ověřena předloženým dokladem). Žalobce podle hodnocení komise neuspěl v písemné části zkoušky, neboť v sekci poslech s porozuměním dosáhl jen 3 body a v sekci čtení s porozuměním žádný bod, ačkoli k úspěšnému složení a postupu k ústní části potřeboval získat alespoň 12 bodů z 20 v každé z těchto sekcí. Ústní část zkoušky nekonal. V řízení nevyšly najevo žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvolaly rozumné pochybnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

o pravosti a správnosti listin předložených jazykovou školou. Uvedené závěry jsou doloženy i originály odpovědních listů, jež plně korespondují s ostatními doklady, které přitom i samy o sobě dokládají neúspěch žalobce u zkoušky a potvrzují závěr, že údaje v předloženém osvědčení o znalosti českého jazyka neodpovídaly skutečnosti. Jejich správnost (a zjištění o průběhu a výsledku zkoušky na jejich základě učiněných) relevantním způsobem nezpochybnil ani žalobce svým zcela obecným tvrzením o složení zkoušky. Sdělení jazykové školy a předloženou dokumentaci ke zkoušce lze považovat za spolehlivý důkazní prostředek vyvracející pravdivost osvědčení předloženého žalobcem. Za této situace nebylo nezbytné provádět další dokazování. V projednávané věci lze tedy mít za spolehlivě prokázané, že žalobce nebyl u jazykové zkoušky, kterou konal 4. 3. 2015, úspěšný. Této skutečnosti si žalobce musel být vědom, neboť lze obecně vycházet z toho, že uchazeč, který se zkoušky účastní, bude seznámen alespoň se základními podmínkami jejího úspěšného složení a částmi zkoušky, které je k tomu třeba vykonat. Žalobce si proto musel být vědom, že údaje v pozitivním osvědčení o složení zkoušky, které předložil k žádosti o povolení k trvalému pobytu, neodpovídají skutečnosti, což podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dostačuje ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a to i při výkladu konformním s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018-39, ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48, a ze dne 18. 7. 2019, č. j. 7 Azs 96/2019-27). Za těchto okolností lze konstatovat, že správní orgány dostatečně odůvodnily, proč uvěřily spíše vyjádřením jazykové školy než údajům na osvědčení předloženém žalobcem. Tento žalobní bod je nedůvodný.

24. K námitce, jíž žalobce brojil proti tomu, že se ministerstvo nezabývalo otázkou zákonných požadavků na obsah jazykové zkoušky, žalovaná uvedla, že § 3 vyhlášky o zkouškách stanovuje seznam škol oprávněných provádět zkoušky znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. S odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009-153, potom uzavřela, že hodnocení vědomostí je ponecháno na kompetenci samotné oprávněné jazykové školy, a tudíž není věcí správního orgánu postup zkušební komise přezkoumávat. Uvedená námitka tedy byla řádně vypořádána, a rozhodnutí není v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Nadto se soud ztotožňuje i se závěry žalované ohledně meritorního posouzení této námítky. Vyhláška o zkouškách sice v § 1 stanoví obecné charakteristiky obtížnosti příslušné zkoušky (úroveň A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky), samotný proces hodnocení úspěšnosti uchazeče však upraven není, a je proto v dalších podrobnostech na samotné pověřené jazykové škole, jakým procesem dospěje k závěru o úspěšnosti či neúspěšnosti konkrétního uchazeče o absolvování jazykové zkoušky. Žalobce nespochybňoval, že by jazyková zkouška nesplňovala charakteristiku zkoušky A1 (i pokud by tomu tak bylo, nic by mu nebránilo pokusit se absolvovat příslušnou zkoušku v jiné pověřené jazykové škole). Zpochybňoval pouze povinnost dosáhnout minimálně 12 bodů v každé sekci písemné části. Tato podmínka sice není stanovena obecným právním předpisem, škola však při jejím stanovení nejednala protizákonně, protože pro samotný proces vyhodnocení výsledků úspěšnosti zkoušených využila prostor pro vlastní uvážení, který jí zákon poskytuje. Námitka žalobce dovolávající se doložení zákonného ustanovení, které by stanovovalo bodovou hranici 12 bodů u každé dílčí sekce písemné části jazykové zkoušky, je proto nedůvodná, protože kritéria vyhodnocení úspěšnosti absolvování jazykové zkoušky jsou v tomto smyslu plně v kompetenci příslušné oprávněné jazykové školy. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

25. K namítané vnitřní rozpornosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že žalovaná podvodnost jednání žalobce spatřovala v tom, že „*si musel být vědom toho, že neprokázal schopnost českého jazyka v rozsahu nutném pro získání osvědčení...neměl...předkládat osvědčení, jež neodpovídalo skutečnosti*“. Soud má za to, že žalovaná v tomto bodě dostala zákonným požadavkům a dostatečně objasnila, proč byla naplněna i podmínka podvodného jednání v širším slova smyslu. NSS v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-51, v bodu 26 s odkazem na odpověď Soudního dvora EU na položenou předběžnou v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, C – 557/17, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie proti Y. Z., Z. Z., Y. Y.*, uvedl, že se „*nikdo nemůže dovolávat zachování práv, která byla nabyta podle směrnice 2003/109/ES, prostřednictvím podvodu, nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchán nositelem těchto práv nebo zda mu byl znám, protože rozhodující skutečností je, že nabytí uvedených práv bylo důsledkem podvodu*“. NSS dále v bodu 27 rozsudku uvedl, že „*[i] samotné osvědčení, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být nespěšného složení zkoušky vědom, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno chápat jako podvodné jednání ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES. Za této situace již správní orgány nemusely zjišťovat, zda kromě podvodného jednání samotného stěžovatele, spočívajícího v přeložení vědomě nepravdivého osvědčení Ministerstvu vnitra, bylo přítomno i další podvodné jednání spočívající ve vyhotovení tohoto osvědčení, ať už v podobě jeho vyhotovení jeho zfalšování, pozměnění nebo třeba vyhotovení pracovníkem jazykové školy v důsledku korupce*“. Správní orgány tedy neměly povinnost zabývat se otázkou prokázání spáchání podvodu ve smyslu trestního práva samotným žalobcem.
26. Mezi uvedenými tvrzeními žalované rovněž nelze spatřovat rozpor a na jeho základě se dovolávat nepřezkoumatelnosti, protože se ve skutečnosti jedná o rozpor pouze zdánlivý, neboť podvodné jednání ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice 2003/109/ES nemusí naplňovat znaky trestného činu podvodu podle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (k tomu viz bod 24 citovaného rozsudku NSS). Žalovaná dostatečně objasnila, v čem spatřuje podvodné jednání (předložení osvědčení o úspěšném složení jazykové zkoušky obsahujícího nepravdivé údaje), a v čem naopak nikoli (předložení pozměněného či padělaného osvědčení o úspěšném složení jazykové zkoušky). Ani v tomto ohledu se nelze úspěšně dovolávat nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
27. Za situace, kdy správní orgány odůvodnily zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tím, že žalobce předložil náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti, a nikoliv tím, že listiny jsou padělané, bylo nadbytečné zkoumat, zda bylo předložené osvědčení padělané. Podstatné je, že za daných okolností žalobce nemohl být v dobré víře o tom, že jazykovou zkoušku úspěšně absolvoval, a proto ani tento žalobní bod není důvodný.
28. Lze tedy shrnout, že správní orgány dostaly povinnosti zjistit stav věci v rozsahu, který byl nezbytný pro závěr o naplnění předpokladu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento svůj závěr dostatečně srozumitelně a logicky zdůvodnily.
29. Soud se dále zabýval otázkou namítané nezákonnosti z důvodu nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce konkrétně namítal, že správní orgány neposuzovaly otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

30. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
32. Pro případy rušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i v rozhodnutí, jímž správní orgán ruší platnost povolení k trvalému pobytu, však plyne přímo z čl. 8 Úmluvy, která je součástí právního řádu České republiky, má aplikační přednost před zákonem ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky a současně je přímo použitelná na jednotlivce, tudíž se jí lze účinně dovolávat v jakémkoli soudním i správním řízení. I NSS opakovaně judikuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, ale tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53 a ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). To platí i v případě zrušení povolení k trvalému pobytu.
33. V rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, NSS posuzoval právní otázku, zda je povinností správního orgánu při vydávání rozhodnutí, jímž se ruší platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zhodnotit přiměřenost dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Konstatoval, že „[s]kutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.“ (srov. bod 33 a 34 citovaného rozsudku). Uvedené závěry doplnil NSS v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, v němž konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne

31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, „[u]vedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“ V této souvislosti NSS rovněž v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, uvedl, že „přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“. Je proto povinností správních orgánů zabývat se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života cizince v těch případech, kdy je zřejmé, že k takovému zásahu může dojít.

34. Z judikatury správních soudů tak vyplývá, že dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince musí správní orgány posoudit z vlastní iniciativy, je-li ze spisového materiálu zřejmé, že cizinec má České republice rodinu anebo etablovaný soukromý život, musí se správní orgány s touto okolností podrobně vypořádat a zjišťovat konkrétní rodinné a soukromé vazby cizince. Na druhou stranu však není nutné zabývat se všemi kritérii vyjmenovanými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud některá kritéria relevantní nejsou, není třeba se jim zvláště věnovat (např. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37, body [20] a [21], nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, bod 35). Přitom není nutné, aby se touto otázkou zabýval explicitně odvolací správní orgán, pokud jí žalobce neučinil předmětem odvolání a odvolací správní orgán nezjistil z vlastní úřední povinnosti v tomto bodě pochybení ministerstva, neboť podle konstantní judikatury NSS je třeba na oba stupně správního řízení nahlížet jako na souvislý proces rozhodování o právech a povinnostech účastníka řízení. V případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dále platí, že rozhodný je skutkový stav v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Jestliže však lze předpokládat, že mohlo dojít k právně relevantním změnám v rodinném či soukromém životě cizince, musí odvolací orgán ověřit, zda se tak nestalo (viz bod [21] shora citovaného rozsudku č. j. 9 Azs 60/2017-37).
35. V daném případě žalobce nenamítl nepřiměřenost rozhodnutí ani v odvolání a ani v rámci vyjádření k podkladům správního rozhodnutí v řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Za určitý náznak směřující do problematiky nepřiměřenosti lze spatřovat pouze tvrzení žalobce, obsažené v doplňujícím vyjádření k seznámení se s podklady pro prvostupňové rozhodnutí ze dne 16. 5. 2016, v němž žalobce uvedl, že případné zrušení pobytového oprávnění by pro něho znamenalo nenahraditelnou újmu v důsledku ztížení možnosti pobývat v České republice. V čem konkrétně tuto nenahraditelnou újmu spatřuje, však neupřesnil ani neosvědčil. Ze správního spisu rovněž nevyplývají žádné okolnosti, které by odůvodňovaly předpoklad, že uložením povinnosti žalobci opustit Českou republiku dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
36. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí uvedlo, že není povinno se ze zákona otázkou přiměřenosti dopadů zabývat. Zároveň však doplnilo, že nedojde k porušení Úmluvy, protože nelze klást na roven soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť soudní vyhoštění zakazuje pobyt cizince na území

České republiky a zároveň mu stanovuje i lhůtu, po kterou zde nesmí pobývat, kdežto předmětné správní rozhodnutí mu pouze odnímá nejvyšší pobytové oprávnění, které cizinec může získat. Podle ministerstva není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec, který získal povolení k pobytu na základě dokladů neodpovídajících skutečnosti. Z toho je patrné, že fakticky se ministerstvo otázkou přiměřenosti zabývalo, byť velmi stručně. Tvzení ministerstva o tom, že není povinno se otázkou přiměřenosti zabývat, je třeba chápat tak, že se vztahuje k posuzování přiměřenosti podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoliv na základě Úmluvy. Zákon o pobytu cizinců vskutku v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) neukládá povinnost správního orgánu přezkoumávat přiměřenost z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a. Zákonodárce tím naznačil, že veřejný zájem na ukončení pobytového oprávnění cizince v těchto typových případech převáží nad soukromým zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29). Jestliže se tedy v konkrétním případě neprokáže existence mimořádných okolností, které by odůvodňovaly uzavřít, že došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, nelze rozhodnutí považovat za nepřiměřené.

37. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce měl na území České republiky nějaké osoby blízké, nebo že by mu vznikla významná škoda kromě toho, že nebude moci vykonávat svoje dosavadní zaměstnání. Je sice pravdou, že žalobce pobýval v České republice již od roku 2007, nicméně nijak nedoložil, že by si tu vytvořil intenzivní sociální vazby, které by byly povinností vycestovat nepřiměřeně zasaženy. Taková skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu. Žalobcovy opakovaně neúspěšné pokusy o složení jazykové zkoušky naznačují spíše nižší stupeň jeho integrace do zdejší společnosti. V daném případě jedinou indicií, svědčící ve prospěch žalobce, je tedy délka jeho předchozího pobytu na území České republiky. Z tohoto faktu samotného však nelze automaticky dovozovat, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je nepřiměřené. Ze spisového materiálu nevyplývá žádná skutečnost, že si žalobce na území České republiky vytvořil sociální vazby obdobné vazbám rodinným, jejichž nepřiměřené dotčení by mohlo případně odůvodnit nezrušení povolení k trvalému pobytu. Naopak porušení právních předpisů žalobcem tím, že vědomě dokládal ke své žádosti náležitosti, které zjevně neodpovídaly skutečnosti, lze pokládat za poměrně závažné porušení zákona o pobytu cizinců. Soud proto konstatuje, že neshledal, že by napadené rozhodnutí porušovalo čl. 8 Úmluvy nepřiměřeným zásahem do práva na soukromý a rodinný život. Rozhodnutí není ani v tomto bodě nezákonné. Námitka není důvodná.
38. Žalobce dále namítal, že řízení nebylo řádně zahájeno, neboť správní orgán v oznámení o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neupřesnil, pro který konkrétní důvod ze tří možných alternativ, uvedených v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, řízení zahájil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že oznámení o zahájení řízení obsahovalo stanovené náležitosti. Řízení bylo zahajováno v situaci důvodného podezření, že některý ze tří alternativních důvodů obsažených v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl naplněn. Neuvedení konkrétního důvodu již v oznámení o zahájení řízení nehraje podle žalované roli, protože tento důvod měl být v průběhu dalšího řízení ministerstvem teprve objasněn. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Žalobce nikterak nespecifikoval, o jaká konkrétní procesní práva měl být tímto postupem ministerstva zkrácen. Ani soud se nedomnívá, že by tento postup byl jakkoliv

nestandardní nebo dokonce protiprávní. Podstatné je, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje ve svém odůvodnění výslovnou specifikaci (poslední odstavec na str. 2), že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu je předložení náležitostí, které neodpovídají skutečnosti. Žalobce tak měl možnost v odvolání zaměřit svoji obranu proti konkrétnímu důvodu zrušení pobytového oprávnění. To že velkou část svých námitek zaměřil na zpochybňování faktu, že předložené osvědčení není padělané nebo pozměněné, je věcí volby jeho procesní strategie, která je však se skutečnými důvody zrušení pobytového oprávnění mimoběžná. Rozhodující je, že žalobci byla dána možnost k uplatnění jeho procesních práv. Soud neshledal, že by postupem ministerstva byl žalobce jakkoliv zkrácen na svých právech účastníka řízení. Ani tato námitka není důvodná.

39. Posledním žalobním bodem bylo tvrzení žalobce, že doklad o jazykové zkoušce není podstatným ve smyslu transponované směrnice 2003/109/ES. Žalovaná k tomuto bodu uvedla, že ani tento bod není důvodný, neboť podle čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES členské státy mohou požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem. Za takové opatření lze podle žalované bezpochyby považovat povinnost stanovenou žadatelům o povolení k trvalému pobytu vnitrostátní úpravou podle § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy prokazovat znalost českého jazyka. Soud konstatuje, že právní názor žalované je v této otázce plně v souladu s judikaturou NSS, který potvrdil např. v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018 – 48 (viz bod 17), že osvědčení o jazykové zkoušce je podle § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců obligatorní přílohou žádosti o povolení k trvalému pobytu, a je tedy náležitostí podstatnou pro posouzení žádosti. Námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný byl naopak plně úspěšný. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47). V daném případě žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti; z obsahu soudního spisu takové náklady rovněž nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení rovněž nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.